

Dej si... snad pro tuhle chvíli,
uvolni přetlak, rozpumpuj žíly,
se hejbej. Jsme tu zas,
do šedi ticha projevit se nahlas.
Hudba nás spojuje,
to není jenom fráze.
Dokonale řeší každý nesnáze.
Blázen, jen ten nepochopí,
jsme organismus zrozen
z lázně beatový.
Tým, jak ocelový soukolí,
náš rým zapadá, nemine klín.
Bez bázně tebou projdem.
Ne, nebolí to.
Jedním uchem tam,
druhým ven. A jestli jo,
je mi líto. Sbohem.
Za škody neručíme,
naším úkolem není hledat vady,
tak tady brečet nebudem.
Víme si rady atakujem
života vnady tónem.

V rytmických symfoniích svoje
tělo utápím. To je můj tajemství
moje cesta k iluzím. Vnímej,
už proniká vlna k vlně za tebou.
Tohle vážně zabírá
terapie na druhou.

Dej si... nech proudit nás tělem,
prolomit bariéry s přehledem svedem.
Interiéry duše jsou naší prioritou
a na vyšší sféry kašlem,
sami sebe smetou.
P-O-S-T-I-T
Post-it, jak už dozajista víte,
zkus vyslovit, to jméno s příchutí astrální,
nutí nepolevit, udržet tempo maximální.
Jde to a ne, že ne... tak rychle naskoč
a netvař se ustrašeně.
Rozjedem kolotoč na týhle scéně.
Ptáš se proč? Vře to ve mně, když
slyším co v rádiu hrajou
denně, div neblíju. Tak jdeme do boje,
obměnit rutinu. Snad slova moje
neminou, zasáhnou
srdeční krajinu.

V rytmických symfoniích svoje
tělo utápím. To je můj tajemství
moje cesta k iluzím. Vnímej,
už proniká vlna k vlně za tebou.
Tohle vážně zabírá
terapie na druhou.

Pojď, buď jeden z nás.

V rytmických symfoniích svoje
tělo utápím. To je můj tajemství
moje cesta k iluzím. Vnímej,
už proniká vlna k vlně za tebou.
Tohle vážně zabírá
terapie na druhou.